

Η ευθύνη είναι το «ΜΑΖΙ»

Η ΕΚΕ θέλει ψυχή και συναίσθημα. Οι «μόνοι» δεν παράγουν ευθύνη. Η ευθύνη είναι το «ΜΑΖΙ».

Όσο διανύουμε την κρίση, το μεγαλύτερο κομμάτι της συζήτησης περί ΕΚΕ θα καταλαμβάνεται από τη θεματική «ΕΚΕ & Κρίση». Θα διαπιστώνουμε ότι η κρίση απαιτεί περισσότερη ΕΚΕ, ότι η κρίση είναι ευκαιρία για την ΕΚΕ, ότι οι έρευνες δείχνουν ότι οι καταναλωτές επιβραβεύουν τις υπεύθυνες εταιρείες και θα δυσκολευόμαστε να πείσουμε την κοινή γνώμη ότι «ΕΚΕ» δεν σημαίνει στεγνά «δώσε τσάμπα» ή «δώσε φθηνά». Ταυτόχρονα θα παράγονται πλήθος «πακέτων» ΕΚΕ από εργολάβους, θα διεξάγονται αξιολογήσεις και θα διανέμονται (δικαίως) απολύτως σοβαρές πιστοποιήσεις εταιρικής υπευθυνότητας. **Δεν βάλλω κατά των καλώς παγιωμένων πρακτικών, γιατί βασίζονται σε συσσώρευση γνώσης και διεθνή standards γύρω από την αειφορία.** Γνωρίζω πάρα πολύ καλά από την -εγχώρια και μη- στράτευση μου στην υπόθεση της εταιρικής πολιτότητας (citizenship), ότι στον κόσμο των σοβαρών επιχειρήσεων, όλες οι πολιτικές που υλοποιούνται χαρακτηρίζονται από τη σοβαρότητα των απολύτως σοβαρών ανθρώπων που τις επωμίζονται. Άλλος είναι ο «καημός» μου.

Εδώ και χρόνια, πριν καν ξεκινήσει η κρίση, «βοώ εν τη ερήμω» ότι η ΕΚΕ δεν πρέπει να είναι «εκπομπή» δράσεων από χώρους γραφείων και συνεδριακών αιθουσών ξενοδοχείων. Η ΕΚΕ δεν είναι μήνυμα «φροντίδας εκ του μακρόθεν». Θέλει ψυχή και συναίσθημα. Θέλει χιλιάδες χιλιόμετρα ταξιδιού μέσα στην κοινωνία, θέλει τριβή με τις αγωνίες και τα αδιέξοδα των ανθρώπων, θέλει (από σένα) ευρεσιτεχνία και καινοτομία, για να δίνεις λύσεις και κουράγιο σε έμπυχα όντα όταν στερεύει το budget σου. Θέλει εκατοντάδες ώρες διαλόγου με τους «ζητηματούχους» (stakeholders) και πίστη σε αξίες, που πριν καταρρεύσουν μαζί με την Ελλάδα μαθαίνονταν από γονείς στα ελληνικά σπίτια.

Η κοινωνική ευθύνη προϋπήρξε της εταιρικής και ήταν πλέγμα συμπεριφορών ανθρώπων χρήσιμων στην κοινωνία. Αυτούς καλούνται να μιμηθούν οι εταιρικοί πολίτες. Το να περάσεις τη γριούλα απέναντι ή να σηκωθείς στο λεωφορείο για να κάτσει η έγκυος, είναι συμπεριφορές κοινωνικής αειφορίας που δεν θα αντικατασταθούν,

ακόμη κι αν υπάρξουν κυλιόμενες διαβάσεις πεζών στα φανάρια ή εκτοξευτήρες επιβατών λεωφορείων οι οποίοι δεν συναινούν στην τήρηση του κοινωνικού ήθους.

Δεν φτάνει οι εταιρείες και οι άνθρωποί τους να εκτελούν στην εντέλεια μεν, άψυχα δε, έναν προγραμματισμό εταιρικής υπευθυνότητας, γιατί ποτέ δεν θα μπορέσουν να ξεπεράσουν ένα καλοπρογραμματισμένο ρομπότ στην πιστή τήρηση κανόνων. Πολύ δε περισσότερο θα περάσουν μέσα από την κρίση χωρίς να έχουν διδαχτεί τίποτα, πράγμα το οποίο αναλογεί σε μέγιστη (έστω και μη μετρήσιμη άμεσα) αποτυχία εφαρμογής πολιτικής εταιρικής κοινωνικής ευθύνης.

Η υπευθυνότητα είναι ευθυγράμμιση με αξίες. Θέλει φιλότιμο, θέλει μοίρασμα του κουλουριού, θέλει ντομπροσύνη, θέλει να προτεθείς να αποθέσεις στους ώμους σου το χέρι κάποιου που δεν μπορεί να σταθεί όρθιος μόνος. Οι «μόνοι» δεν παράγουν ευθύνη. Η ευθύνη είναι το «ΜΑΖΙ». Όχι ως εταιρικό σλόγκαν για διαφημίσεις και προθήκες καταστημάτων. Αλλά ως ζωντανή φωτογραφία που περιέχει εσένα και αυτόν στον οποίο προτείνεις αυτό το ευγενές επίρρημα. Οι προθήκες, αλλά και οι τηλεοράσεις που το αναπέμπουν έχουν διαχωριστικό γυαλί. Σπάσ' το!

*Μέλος Δ.Σ. Ινστιτούτου Εταιρικής Ευθύνης (CRI), Διεθνούς Εταιρικής Επικοινωνίας & Αειφόρου Ανάπτυξης ΓΕΦΥΡΑ Α.Ε., Μέλος Δ.Σ. Ευρωπαϊκής Ένωσης Διευθυντών Επικοινωνίας (EACD) & Επιτροπής Αειφορίας της VINCI Concessions. ⚡